

Referitor la:

Curtea de Apel București

Secția I penală

Dosar nr. 3302/2/2015

Termen la: 10.09.2015

DOMNULE PREZIDENT,

Subsemnata, **Mariana RARINCA, inculpată**, domiciliată în (...), jud. Galați, CNP (...),

Depun prezentele

NOTE SCRISE

Prin care formulez și investesc instanța care rejudecă apelul în urma anulării deciziei definitive de achitare cu prezentele **cereri privind remedierea violării drepturilor consacrate de Convenția europeană a drepturilor omului**.

Precizări prealabile

Sub aspectul dreptului material

Cererile formulate *infra se întemeiază în mod direct pe dispozițiile Convenției europene a drepturilor omului*.

Conform art. 11 alin. (2) din Constituție, în calitate de tratat internațional ratificat de România, **Convenția este direct aplicabilă în ordinea juridică internă română** (are caracter *self executing*), consacrand direct drepturi pentru subiectele din ordinea juridică internă și fiind aplicabilă direct de autoritățile și jurisdicțiile naționale.

Potrivit art. 20 din Constituție, în calitate de tratat internațional în materia drepturilor omului la care România este parte, Convenția are, în ordinea juridică internă, **forță juridică supra-legislativă** și valoare interpretativă constituțională - în caz de conflict între o lege internă și Convenție,

prevalează normele convenționale, **înlăturând de la aplicare dispozițiile legislative contrare (neconvenționale)**, cu respectarea principiului subsidiarității.

Instanța care rejudecă apelul are, deci, obligația să aplice în mod direct Convenția și să înlătore de la aplicare normele din C.proc.pen., în cazul în care acestea din urmă sunt neconvenționale.

Sub aspectul dreptului procesual

Conform art. 13 din Convenție, inculpata are **dreptul la un remediu efectiv** în cazul în care pretinde că este victima unei violări a drepturilor sale convenționale. Altfel spus, **ordinea juridică internă trebuie să îi ofere posibilitatea de a sesiza o autoritate sau jurisdicție națională**, competentă să analizeze și să statueze **pe fond** asupra violării drepturilor omului susținute de inculpată, printr-un act **având puterea să remedieze, să înlătore respectivele violări**.

Absența oricărui remediu efectiv, adică a oricărei posibilități de analiză pe fond a susținerilor privind violarea drepturilor convenționale și de adoptare a unui act de remediere a acestora **semnifică violarea** art. 13 din Convenție, raportat la articolul din Convenție care consacră dreptul despre care se pretinde că este violat.

În măsura în care dreptul național nu prevede expres niciun asemenea remediu efectiv, **art. 13 din Convenție se bucură, el însuși, de aplicabilitate directă și de forță supra-legislativă**, deci **garantează el însuși dreptul inculpatei de a se adresa unei autorități sau jurisdicții naționale care să aibă competența să analizeze pe fond cererile sale și să dispună măsurile necesare de remediere a violare a drepturilor sale convenționale**.

Violarea drepturilor inculpatei provine din modul în care a fost judecată (procedura și actele din Dosarul nr. 3302/2/2015 al Curții de Apel București - Secția I penală) și soluționată definitiv pe fond (prin Decizia nr. 1006/17.08.2015) contestația în anulare formulată de DNA împotriva deciziei definitive de apel de achitare a sa, precum și din faptul rejudecării apelului privind fondul acuzației în materie penală care se aduce inculpatei.

Împotriva deciziei definitive de admitere a contestației în anulare a DNA și de anulare a deciziei definitive de apel de achitare a sa, inculpata a exercitat atât calea de atac a apelului (Dosar nr. 3302/2/2015/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția penală, finalizat prin Hotărârea nr. 297/04.09.2015, definitivă), cât și calea de atac a contestației în anulare (Dosar nr. 5268/2/2015 al Curții de Apel București - Secția a II-a penală, finalizat cu Decizia nr. 1058/A/02.09.2015, definitivă). Ambele căi de atac au fost respinse ca **inadmisibile**, prin hotărâri judecătorești **definitive**, ceea ce înseamnă că, nefiind susceptibile de a duce la analiza **pe fond** a criticilor formulate de inculpată, ele **nu erau apte să remedieze violarea drepturilor inculpatei**, deci **nu constituie remedii efective** în sensul art. 13 din Convenție.

Cum violarea drepturilor convenționale ale inculpatei provine din modul de judecare și de soluționare definitivă a contestației în anulare a DNA împotriva deciziei definitive de achitare a sa, precum și din rejudecarea apelului privind fondul acuzației în materie penală care i se aduce inculpatei, rezultă - în condițiile respingerii ca inadmisibile a căilor de atac utilizate de inculpată - că singura autoritate națională susceptibilă - direct în temeiul art. 13 din Convenție și chiar în absența

unor dispoziții exprese din C.proc.pen. (care este neconvențional prin absența reglementării unui remediu efectiv) - să analizeze **pe fond** cererile inculpatei de protejare a drepturilor sale convenționale și să dispună **remedierea acestor violări** este chiar instanța de judecată care a soluționat definitiv contestația în anulare a DNA și care în prezent rejudecă apelul privind fondul acuzației în materie penală care se aduce inculpatei, în temeiul **plenitudinii sale de jurisdicție** de care se bucură potrivit art. 6 din Convenție.

În concluzie, chiar în absența oricărei dispoziții exprese în C.proc.pen., dreptul la remediu efectiv (art. 13 din Convenție) obligă instanța în fața căreia inculpata formulează cererile dezvoltate *infra* și care are prentudine de jurisdicție (art. 6 din Convenție) să statueze **pe fondul** acestor cereri (iar nu să le respingă ca inadmisibile sub pretextul absenței unei căi procedurale reglementate expres de C.proc.pen.) și **să ia măsuri efective pentru remedierea violării drepturilor inculpatei** consacrate de Convenție, având în vedere aplicabilitatea directă și superioritatea în dreptul intern român ale acesteia.

1. Cerere pentru remedierea violării dreptului la *non bis in idem*, consacrat de art. 4 para. 1 și 2 din Protocolul adițional nr. 7 la Convenție, corelat cu dreptul la stabilitatea hotărârilor judecătorești intrate în puterea lucrului judecat, consacrat de art. 6 para. 1 din Convenție

Prin Decizia penală nr. 733/20.05.2015, Dosar nr. 22674/3/2014, pronunțată în apel și având caracter **definitiv** (intrată în puterea lucrului judecat), Curtea de Apel București - Secția I penală a achitat-o pe inculpată de acuzația în materie penală care i s-a adus.

Prin urmare, inculpata a fost judecată pentru o acuzație în materie penală și, în urma unei judecăți **complete** (primă instanță și apel) a fost achitată printr-o hotărâre judecătorească **definitivă**, având putere de lucru judecat și exprimând adevărul judiciar.

În urma admiterii, prin Decizia penală nr. 1006/17.08.2015, Dosar nr. 3302/2/2015, de Curtea de Apel București - Secția I penală, a contestației în anulare formulate de DNA împotriva deciziei definitive de apel de achitare, **inculpata este rejudecată pe fond** (în apel) cu privire la acuzația în materie penală care i se aduce.

Faptul în sine al rejudecării inculpatei pe fond pentru acuzația penală care i se aduce, în condițiile în care ea a făcut obiectul unei prime judecăți complete pentru exact aceeași acuzație, finalizate printr-o hotărâre definitivă și prin care a fost achitată, violează dreptul inculpatei la *non bis in idem* și dreptul la stabilitatea hotărârilor judecătorești intrate în puterea lucrului judecat.

Astfel, art. 6 para. 1 din Convenție, interpretat potrivit jurisprudenței Curții Europene și în lumina preambulului Convenției (care consacră principiul preeminenței dreptului, ce include dreptul la stabilitatea și siguranța raporturilor juridice), consacră **dreptul la stabilitatea hotărârii judecătorești intrate în puterea lucrului judecat.**

La rândul său, art. 4 para. 1 din Protocolul nr. 7 la Convenție consacră dreptul la *non bis in idem*, nicio persoană **care a fost deja judecată în mod definitiv** pentru o infracțiune judecată finalizată cu o hotărâre intrată în puterea lucrului judecat, fie ea de condamnare sau de achitare) **neputând fi judecată pentru a doua oară pentru aceeași infracțiune.** Astfel, conform art. 4 para. 1

din Protocolul nr. 7, regula este că nimeni nu poate fi judecat sau pedepsit penal din cauza unei infracțiuni pentru care a fost deja **achitat definitiv**.

Art. 4 para. 2 din Protocolul nr. 7 permite, **ca excepție**, redeschiderea procesului **dacă un viciu fundamental în procedura precedentă este de natură să afecteze hotărârea intervenită**. Prin urmare, **numai ca excepție** o persoană achitată definitiv poate fi rejudecată, și anume dacă există un viciu fundamental în procedura anterioară, **excepția fiind de strictă interpretare** (caracterul strict al excepției decurge și din faptul că dreptul la *non bis in idem* este un drept nesusceptibil de derogare nici măcar în situații excepționale, conform art. 4 para. 3 din Protocolul nr. 7 corelat cu art. 15 din Convenție)..

Or, condiția convențională pentru a putea rejudeca o persoană achitată definitiv este ca procedura anterioară să fie afectată de un **viciu fundamental**. Nu este vorba deci nici de un viciu minor, nici măcar de un viciu obișnuit, ci excepția de la puterea de lucru judecat a unei hotărâri penale definitive de achitare există numai în prezența unui **viciu major, fundamental**.

În schimb, dispozițiile art. 432 alin. (1) raportat la art. 426 lit. d) teza a II-a corelat cu art. 64 alin. (1) lit. f) C.proc.pen. permit rejudecarea apelului dacă decizia definitivă inițială de achitare a fost pronunțată de un judecător față de care există o **suspiciune** că i-ar fi fost afectată imparțialitatea. Nu este vorba deci de existența **reală** a unui caz de lipsă de imparțialitate, de natură să afecteze hotărârea de achitare cu putere de lucru judecat, ci de o simplă **suspiciune**. Este evident că o simplă **suspiciune** de lipsă de imparțialitate nu poate fi calificată drept un **viciu fundamental**, deci acest motiv de rejudecare a unei cauze penale în care s-a pronunțat o hotărâre definitivă de achitare este neconvențional.

Aceste dispoziții din C.proc.pen. contravin art. 4 para. 1 și 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție și art. 6 para. 1 din Convenție, iar inculpata **ridică excepția de neconvenționalitate** a lor (art. 432 alin. (1) raportat la art. 426 lit. d) teza a II-a corelat cu art. 64 alin. (1) lit. f) C.proc.pen.), de competența instanței în fața căreia excepția este ridicată, solicitându-i acesteia să înlăture de la aplicare dispozițiile legislative neconvenționale și să aplice direct normele convenționale supra-legislative.

Cu privire la aceleași dispoziții legislative, inculpata a ridicat separat, în scris și motivat, și o excepție de neconstituționalitate.

În plus, admiterea contestației în anulare (prin decizia de anulare a deciziei definitive de apel de achitare) s-a făcut, în realitate, exclusiv pentru motive ce țin de interpretarea și aplicarea legii (substanțiale și procedurale, interne și europene) de completul de apel din primul ciclu procesual, deci **în realitate s-a procedat atât la o judecată a fondului, cu privire la probe și vinovăție (ca într-un apel), cât și la o judecată a legalității hotărârii de apel (ca într-un recurs în casație), fiind deci în realitate vorba de un apel deghizat, prin care a fost desființată ca netemeinică și nelegală o decizie definitivă de apel, intrată în puterea lucrului judecat, care a fost ștearsă**.

Ca o consecință a înlăturării aplicării normelor interne neconvenționale și al aplicării directe a normelor convenționale supra-legislative consacrand dreptul la *non bis in idem*, dreptul la un proces echitabil sub aspectul dreptului la stabilitatea hotărârii judecătorești având putere de lucru judecat și dreptul la un remediu efectiv, **inculpata solicită instanței nu procedeze la judecarea pentru a doua oară a fondului acuzației în materie penală care i se aduce, deci să pronunțe o hotărâre definitivă prin care să constate nulitatea absolută a deciziei de anulare a deciziei de achitare și să înceteze rejudecarea apelului**.

2. Cerere pentru remedierea violării dreptului la un proces echitabil, sub aspectul dreptului de a fi judecat de o instanță stabilită de lege, consacrat de art. 6 para. 1 din Convenție

Art. 6 para. 1 din Convenție consacră dreptul la legalitatea instanței, ca o dimensiune a dreptului la un proces echitabil, persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni având dreptul să fie judecată de o instanță stabilită de lege, iar nu fixată **arbitrar, nelegal**.

În cadrul judecării contestației în anulare și al rejudecării apelului, instanța nu este stabilită de lege, fiind nelegal constituită / compusă când a judecat și soluționat cererea DNA de preschimbare a termenului, când a judecat și soluționat admisibilitatea în principiu a contestației în anulare a DNA, când a judecat și soluționat fondul contestației în anulare a DNA și când rejudecă apelul.

1. Judecarea și soluționarea cererii de preschimbare a termenului judecată s-au făcut de o instanță care nu este stabilită de lege, întrucât s-au făcut de un singur judecător, iar nu de un complet de judecată.

Art. 353 alin. (10) C.proc.pen. dispune, în fraza I, că preschimbarea termenului de judecată se dispune de **completul investit cu soluționarea cauzei penale**, iar în fraza a II-a că preschimbarea termenului de judecată se dispune de **președintele completului de judecată**. În cazul completelor colegiale (de 2, 3 sau 5 judecători), completul de judecată nu se identifică cu președintele completului de judecată. Textul este **confuz, contradictoriu**, fiind neclar dacă preschimbarea termenului de judecată se decide numai de președintele completului sau de întregul complet de judecată.

Noțiunea de "lege" este o noțiune europeană autonomă, care presupune, între altele, respectarea **exigenței calitative a previzibilității legii**, în sensul că aceasta trebuie să fie **suficient de clară, de previzibilă**, pentru ca destinatarii acesteia să o poată înțelege și, deci, respecta. Convenția, în preambulul său, are în vedere preeminența dreptului, ceea ce, în jurisprudența europeană, semnifică și respectarea exigenței calitative a previzibilității și clarității legii.

Rezultă că art. 353 alin. (10) C.proc.pen., care este neclar, confuz, contradictoriu, stabilind că preschimbarea termenului de judecată se face atât de completul de judecată, cât și de președintele completului de judecată, este nconvențional, contravind art. 6 din Convenție, interpretat în lumina preambulului Convenției și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, privind exigența calitativă a previzibilității și clarității legii.

Sub acest aspect, inculpata ridică **excepția de neconvenționalitate** a art. 353 alin. (10) C.proc.pen., de competența instanței judecătorești. Distinct, inculpata a ridicat, în scris și motivat, și excepția de neconstituționalitate a aceleiași dispoziții legislative.

Întrucât norma legislativă nu este clară, ea trebuia interpretată și aplicată în mod corelat cu art. 354 C.proc.pen., conform căruia instanța judecă în **complet de judecată**.

De asemenea, art. 99 alin. (8) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești arată că se soluționează de **completul de judecată** care a primit dosarul prin repartizare aleatorie cererea de preschimbare a primului termen de judecată. Sensul textului este de a arăta că, până și înainte de primul termen de judecată, cererile de preschimbare de termen se soluționează

potrivit acelei proceduri - adică, sub aspectul care ne interesează, de **completul de judecată**. A *fortiori*, după începerea judecării, aceste cereri se soluționează tot de **completul de judecată**.

În concluzie, judecarea și soluționarea cererii de preschimbare a termenului s-au făcut de o instanță care nu era stabilită de lege (legea nesatisfăcând exigența de claritate), cu violarea dreptului convențional al inculpatei. ***Inculpata solicită instanței care rejudecă apelul, în temeiul plenitudinii sale de jurisdicție, să constate nulitatea absolută a rezoluției din 23.07.2015 de preschimbare a termenului de judecată.***

2. Judecarea și soluționarea cererii de preschimbare a termenului nu s-au făcut de completul (sau președintele completului) investit inițial și aleatoriu cu soluționarea contestației în anulare (***violându-se principiul continuității***), ci s-au făcut de un alt judecător, care nici nu a fost desemnat în mod aleatoriu (***violându-se principiul repartizării aleatorii***), ci a fost ales în mod direct de DNA, parte acuzatoare.

Art. 11 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și art. 354 alin. (2) C.proc.pen. stabilesc ***principiul continuității***.

În dezvoltarea acestora, art. 99 alin. (8) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești arată că se soluționează de completul de judecată care a primit dosarul prin repartizare aleatorie cererea de preschimbare a primului termen de judecată. Sensul textului este de a arăta că, până și înainte de primul termen de judecată, cererile de preschimbare de termen se soluționează potrivit acelei proceduri - adică, sub aspectul care ne interesează, de completul de judecată stabilit inițial. A *fortiori*, după începerea judecării, aceste cereri se soluționează ***tot de completul de judecată investit în cauză***, iar nu de un alt complet de judecată.

În situații obiectiv justificate, aceleași dispoziții legislative permit excepții de la principiul continuității, dar art. 11 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și art. 361 alin. (3) C.proc.pen. impun, în acest caz, respectarea ***principiului repartizării aleatorii***. Chiar în condițiile completelor separate pentru soluționarea cauzelor urgente pe perioada vacanțelor judecătorești (prevăzute de art. 100 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești), repartizarea cauzelor acestor complete se face tot ***în mod aleatoriu***, neexistând nicio excepție de la principiul repartizării aleatorii și, oricum, o asemenea excepție de la un principiu legal neputând fi introdusă la nivel regulamentar.

Dacă nu este posibilă soluționarea cererii de preschimbare de completul investit cu cauza, atunci ea trebuie atribuită unui alt complet ***prin repartizare aleatorie***.

Or, acest lucru nu s-a întâmplat, cererea de preschimbare fiind soluționată, în ziua în care a fost depusă, de unul dintre judecătorii completului stabilit pentru ziua respectivă, ceea ce ***violază și principiul continuității, și principiul repartizării aleatorii***.

Nu se poate invoca art. 2 pct. VI fraza I și fraza finală din Hotărârea nr. 163 din 05.06.2014 a Colegiului de conducere al Curții de Apel București, conform căreia "***Soluționarea cererilor de preschimbare a termenului de judecată se va efectua de către judecătorii desemnați din planificarea de permanență / complete aferent zilei înregistrării cererii. [...] Dispozițiile prezentului paragraf se aplică și în celelalte materii.***". Din structura tehnică a hotărârii rezultă că art. 1 se aplică Secțiilor a II-a, a III-a, a IV-a, a V-a, a VI-a și a VII-a, art. 2 (din care face parte pct. VI) se aplică Secției a VIII-a de

contencios administrativ și fiscal, art. 3 se aplică Secției a IV-a, iar art. 4 prevede comunicarea hotărârii secțiilor civile (în sensul de nepenale), deci **în niciun caz Secțiilor I penală și a II-a penală** (precizarea că textul se aplică și în celelalte materii are în vedere materiile în care judecă Secția a VIII-a). Dispoziția contravine normelor legale și regulamentare privind continuitatea și repartizarea aleatorie, deoarece, dată fiind **cunoașterea prealabilă a completelor pe zile în vacanța judecătorească**, se poate **dirija** dosarul la un complet, prin depunerea cererii exact în ziua în care este planificat completul dorit (este exact modul în care DNA a procedat).

În concluzie, judecarea și soluționarea cererii de preschimbare a termenului s-au făcut de o instanță care nu era stabilită de lege (s-au încălcat principiul continuității și principiul repartizării aleatorii), cu violarea dreptului convențional al inculpatei. **Inculpata solicită instanței care rejudecă apelul, în temeiul plenitudinii sale de jurisdicție, să constate nulitatea absolută a rezoluției din 23.07.2015 de preschimbare a termenului de judecată.**

3. Judecarea și soluționarea admisibilității în principiu a contestației în anulare a DNA nu s-au făcut de completul investit inițial și aleatoriu cu soluționarea contestației în anulare (**violându-se principiul continuității**), ci s-au făcut de un alt complet de judecată, care nici nu a fost desemnat în mod aleatoriu (**violându-se principiul repartizării aleatorii**), ci a fost ales în mod direct de DNA, parte acuzatoare.

Dreptul intern român (norme indicate *supra*) consacră principiul repartizării aleatorii și principiul continuității. Contestația în anulare a fost atribuită unui complet de judecată stabilit aleatoriu, deci investit în mod legal. Potrivit principiului continuității, acest complet trebuia să soluționeze admisibilitatea în principiu a contestației în anulare.

Chiar dacă s-ar admite că ar fi fost legală și temeinică rezoluția de preschimbare a termenului de judecată (deși nu a existat nicio urgență), noul termen trebuia fixat în așa fel încât cauza să continue a fi judecată de completul legal investit, pentru respectarea **principiului continuității**. La limită, dacă s-ar accepta că, urmare a unei urgențe maxime, că trebuia fixat un termen de judecată mai rapid, într-o zi în care nu funcționa completul inițial stabilit aleatoriu, cauza trebuia oricum **repartizată unui complet stabilit aleatoriu**, iar nu reținută spre judecare de completul prezidat de judecătorul care a decis preschimbarea, care a fost ales direct de DNA (prin alegerea zilei de formulare a cererii de preschimbare) și care și-a atribuit sieși (cu violarea principiului repartizării aleatorii) soluționarea cauzei.

Chiar dacă s-ar presupune că ar fi legal și aplicabil pct. VI din art. 2 al Hotărârii nr. 163 din 05.06.2014 al Colegiului de conducere al Curții de Apel București, el tot a fost încălcat, deoarece fraza a II-a precizează: "**În cazul admiterii cererii de preschimbare, se vor stabili termene de judecată pe rolul completelor investite cu soluționarea cauzelor, urmând a se aprecia dacă în situația respectivelor cauze se impune fixarea unui termen în perioada vacanței judecătorești.**" Altfel spus, admiterea cererii de preschimbare oricum **nu trebuia să ducă la schimbarea completului inițial investit legal și aleatoriu**, ci cauza trebuia judecată în continuare de acel complet, dar la un termen preschimbător față de termenul inițial; acest termen poate fi fixat chiar pe perioada vacanței judecătorești, dar fără ca acest lucru să permită schimbarea completului investit inițial.

Prin Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 16J din 27.10.2010, menținută prin respingerea recursului prin Decizia (irevocabilă) nr. 57 din 14.03.2011 a

Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători, Dosar nr. 799/1/2011 (ambele accesibile pe site-ul oficial al Consiliului Superior al Magistraturii, www.csm1909.ro), **a fost sancționat disciplinar, pentru nerespectarea normelor referitoare la repartizarea aleatorie a dosarelor, un judecător care a preschimbato termenul de judecată, și-a atribuit completului său (altul decât cel investit inițial în mod aleatoriu) dosarul și a soluționat cauza, reținându-se că nu poate fi vorba de o simplă neglijență, ci de intenție.**

În concluzie, judecarea și soluționarea admisibilității în principiu a contestației în anulare a DNA s-au făcut de o instanță care nu era stabilită de lege (s-au încălcat principiul continuității și principiul repartizării aleatorii), cu violarea dreptului convențional al inculpatei. **Inculpata solicită instanței care rejudecă apelul, în temeiul plenitudinii sale de jurisdicție, să constate nulitatea absolută a încheierii din 23.07.2015 de admitere în principiu a contestației în anulare a DNA.**

4. Judecarea și soluționarea fondului contestației în anulare a DNA nu s-au făcut de completul investit inițial și aleatoriu cu soluționarea contestației în anulare (**violându-se principiul continuității**), ci s-au făcut de un alt complet de judecată, care nici nu a fost desemnat în mod aleatoriu (**violându-se principiul repartizării aleatorii**), ci a fost ales în mod direct de DNA, parte acuzatoare, și de președintele completului, acesta din urmă ales direct de DNA.

Dreptul intern român (norme indicate *supra*) consacră principiul repartizării aleatorii și principiul continuității. Contestația în anulare a fost atribuită unui complet de judecată stabilit aleatoriu, deci investit în mod legal. Potrivit principiului continuității, acest complet trebuia să soluționeze admisibilitatea în principiu a contestației în anulare.

La 23.07.2015, admiterea în principiu a contestației în anulare a DNA s-a făcut de completul din lista de permanență (ceea ce oricum este ilegal, cum am demonstrat *supra*). Chiar și așa, acest complet a fixat **în mod complet arbitrar** data ședinței de judecată pentru soluționarea fondului **în ziua în care niciunul dintre cei doi membri ai acestui complet nu avea ședință de judecată** (iar al doilea judecător se afla chiar în concediu). Termenul fixat arbitrar a avut un singur scop, și anume **alegerea de președintele completului de judecată a judecătorului cu care a dorit să formeze mai departe complet** pentru judecarea fondului contestației în anulare, acesta fiind singurul motiv pentru care următorul termen a fost stabilit pentru o dată anume, respectiv aceea în care **judecător de permanență era judecătorul pe care l-a dorit președintele completului de judecată.**

Altfel spus, în condițiile în care planificarea judecătorilor pe zile în perioada vacanței judecătorești este cunoscută și publică, prin introducerea arbitrară a cererii de preschimbare de DNA într-o zi anume **DNA și-a ales președintele completului de judecată**, iar prin fixarea arbitrară a zilei judecății pe fond **președintele completului de judecată și-a ales colegul de complet. Principiile continuității și repartizării aleatorii au fost violate cu bună-știință și cu vădită rea-credință.**

5. Pentru exact aceleași motive, nici rejudecarea în prezent a apelului nu se face de o instanță prevăzută de lege.

Inculpata contestă în mod explicit legalitatea compunerii completului de judecată care rejudecă în apel acuzația în amerie penală care i se aduce.

În concluzie, judecarea și soluționarea fondului contestației în anulare a DNA s-au făcut de o instanță care nu era stabilită de lege (s-au încălcat principiul continuității și principiul repartizării aleatorii), iar rejudecarea apelului se face tot de o instanță care nu este stabilită de lege, cu violarea dreptului convențional al inculpatei. ***Inculpata solicită instanței care rejudecă apelul, în temeiul plenitudinii sale de jurisdicție, să constate nulitatea absolută a rezoluției din 23.07.2015 de preschimbare a termenului, a încheierii din 23.07.2015 de admitere în principiu a contestației în anulare și a Deciziei nr. 1006/ 23.07.2015 de admitere a contestației în anulare a DNA și de anulare a deciziei definitive de apel de achitare și, în consecință, să pronunțe o decizie prin care să înceteze rejudecarea apelului.***

3. Cerere pentru remedierea violării dreptului la un proces echitabil, sub aspectul dreptului de a fi judecat de o instanță imparțială, consacrat de art. 6 para. 1 din Convenție

Cei trei judecători care, după caz, au admis cererea de preschimbare a DNA, au decis admiterea în principiu, apoi au decis admiterea pe fond a contestației în anulare a DNA nu au fost imparțiali.

Lipsa lor de imparțialitate este dovedită prin:

- faptul că au acceptat să participe la soluționarea contestației în anulare (preschimbare termen admisibilitate în principiu și fond), știind că se încalcă în mod grav, manifest și nescuzabil principiul legalității instanței, adică principiile continuității și repartizării aleatorii (aspecte dovedite *supra*);

- faptul că au soluționat contestația în anulare (preschimbare termen, admisibilitate în principiu și fond) într-un mod manifest ilegal, arbitrar, cu violarea grav și nescuzabilă a dreptului substanțial și procedural (aspecte dovedite *infra*);

- faptul că au motivat pe fond admiterea contestației în anulare într-un mod care dovedește resentimente personale puternice ale celor doi judecători ce au adoptat decizia față de președinta completului de judecată care a decis achitarea în apel a inculpatei.

Toate aceste elemente demonstrează faptul că, participând (succesiv) cu bună-știință la o înscenare judiciară, cei trei judecători care au intervenit în judecarea contestației în anulare (preschimbare termen, admitere în principiu, admitere pe fond) aveau dinainte stabilită soluția, că participarea lor la activitatea de judecată a fost pur formală, că ei deciseră dinainte luarea tuturor măsurilor de privilegiere a DNA (parte acuzatoare) și persoanei vătămate și de persecutare și discriminare a inculpatei. Nu numai că acești judecători au fost lipsiți de aparența de imparțialitate, dar ei și în substanță au fost lipsiți de imparțialitate, atât la nivel obiectiv, cât și la nivel subiectiv.

În concluzie, judecarea și soluționarea cererii de preschimbare, a admisibilității în principiu și a fondului contestației în anulare a DNA s-au făcut de o instanță care nu era imparțială, cu violarea dreptului convențional al inculpatei. ***Inculpata solicită instanței care rejudecă apelul, în temeiul plenitudinii sale de jurisdicție, să constate nulitatea absolută a rezoluției din 23.07.2015 de preschimbare a termenului, a încheierii din 23.07.2015 de admitere în principiu a contestației în anulare și a Deciziei nr. 1006/ 23.07.2015 de admitere a contestației în anulare a DNA și de anulare a deciziei definitive de apel de achitare.***

De asemenea, fiind în imposibilitatea legală de a mai formula o nouă cerere de recuzare a celor doi judecători care în prezent rejudecă apelul (și pentru care, pentru aceste motive, a formulat anterior cereri de recuzare în timpul judecării fondului contestației în anulare, cereri care au fost respinse), **inculpata solicită celor doi membri ai completului de judecată care rejudecă apelul să formuleze cereri de abținere de la rejudecarea apelului, pentru lipsa lor vădită de imparțialitate, atât obiectivă, cât și subiectivă.**

4. Cerere pentru remedierea violării dreptului la un proces echitabil, sub aspectul dreptului ca procesul să se desfășoare în mod echitabil, consacrat de art. 6 para. 1 din Convenție

Rejudecarea prezentului apel se face în urma încălcării grave și repetate a caracterului echitabil al procesului, a egalității de arme și a lipsei de arbitrar, produse în timpul judecării contestației în anulare a DNA, a cărei admitere a determinat rejudecarea în prezent a inculpatei pe fondul acuzației penale împotriva sa, în apel.

1. După pronunțarea deciziei de apel de achitare, dosarul privind contestația în anulare formulată de DNA a fost înregistrat pe portalul instanței doar cu indicarea DNA drept contestator, dar **fără indicarea numelor petentei inculpate și al persoanei vătămate**, așa încât orice căutare pe portal a dosarului după singurul criteriu ce putea fi utilizat (numele participanților, alții decât DNA) nu ducea la niciun rezultat, **scopul fiind împiedicarea petentei inculpate să ia cunoștință de existența dosarului** și de măsurile dispuse în acesta.

2. La primele două termene de judecată a contestației în anulare a DNA de completul legal învestit prin repartizare aleatorie (24 și 26.06.2015), **dosarul cauzei a lipsit, fiind sustras cu o zi înainte (23.06.2015), prin decizia președintei de secție și a președintei de instanță, fără știrea președintelui de complet**, sub pretextul că Inspekția Judiciară face verificări disciplinare. **Conducerea secției și a instanței a împiedicat astfel completul legal învestit prin repartizare aleatorie să judece cauza.** Pe de altă parte însă, din soluția pronunțată de Inspekția Judiciară (Rezoluția nr. 464/IJ/2083/DIJ/2015 din 24.08.2015) rezultă că aceasta a solicitat exclusiv **copiile dosarelor, iar nu dosarele în original**, deci caracterul abuziv al măsurii conducerii secției și instanței este evident.

Ulterior, prin decizia judecătorului înlocuitor al președintei de secție și a președintei de instanță, tot fără știrea sau aprobarea președintei de complet, dosarul a mai fost luat odată completului, sub pretextul retrimiterii la Inspekția Judiciară, de această dată în cauza disciplinară împotriva celor doi judecători din apel care au dispus achitarea. Numai că în rezoluția Inspekției Judiciare de începere a cercetării disciplinare (Rezoluția nr. 3123/IJ/1888/DIJ/2015 din 11.08.2015) se arată că s-a solicitat Curții de Apel București **consultarea dosarului la sediul instanței, ceea ce inspectorul judiciar pretinde că a și făcut, deci că niciodată dosarele nu au părăsit fizic sediul instanței și nici măcar arhiva secției.**

Rezultă că, de două ori, președinta instanței, împreună cu președinta secției sau cu înlocuitorul acesteia, au sustras dosarul de la completul legal învestit aleatoriu, sub pretextul trimiterii lui în original la Inspekția Judiciară, deși acest lucru nu a fost solicitat, iar actele Inspekției

Judiciare (cele două rezoluții) nu arată că s-ar fi realizat în concret. Prin urmare, pur și simplu, dosarul original a fost ascuns de conducerea instanței și a secției de două ori.

Având în vedere și cele demonstrate *supra* privind caracterul nelegal al instanței, rezultă că **la contestația în anulare a DNA, întrucât nu a convenit DNA (parte acuzatoare) completul legal investit în mod aleatoriu, prin manopere dolosive (sustragerea originalului dosarului și împiedicarea completul legal investit prin repartizare aleatorie să judece cauza, de președinta de secție și de președinta de instanță; depunerea cererii de preschimbare a DNA într-o anumită zi, fixată arbitrar; fixarea arbitrării de instanță a termenului pentru judecarea pe fond) DNA și-a ales președintele de complet, iar acesta și-a ales colegul de complet, totul cu complicitatea anterioară a președintei de secție și a președintei de instanță.**

Cererea de preschimbare a termenului, formulată de DNA, a fost admisă fără motivare, în mod discreționar, deși contestațiile în anulare nu fac parte din categoria cauzelor urgente, în cauză nu era vorba de condamnați sau arestați, iar **DNA ceruse preschimbarea după aproape 1 lună de la fixarea următorului termen de judecată de completul legal investit, fără ca brusc să apară vreun motiv de urgență. Ulterior, urgența a dispărut complet**, pentru că, după admiterea în principiu a contestației în anulare (tot la 23.07.2015, data admiterii cererii de preschimbare a termenului), termenul pentru judecata pe fond a contestației în anulare a fost stabilit abia pe 17.08.2015, iar rejudecarea apelului (după un prim termen amânat pentru lipsă de apărare) are loc abia pe 10.09.2015. **Urgența a existat doar în vederea sustragerii dosarului de la completul legal investit aleatoriu, iar apoi a dispărut.**

3. Preschimbarea termenului a urmărit o fraudă la lege (la Constituție).

În mod expres, "**din considerente de celeritate**", procurorul care a solicitat preschimbarea termenului a invocat decizia din 14.07.2015 a Curții Constituționale, prin care examinarea admisibilității în principiu a contestației în anulare a fost declarată **neconstituțională** dacă se face "**fără citarea părților**". Cum decizia de neconstituționalitate produce efecte *erga omnes* de la data publicării sale oficiale, invocarea ei expresă pentru a justifica urgența și preschimbarea termenului de judecată semnifică faptul că s-a dorit ca judecata să se facă fără citarea părților, știindu-se că acest lucru este **neconstituțional**, dar devansându-se la maximum termenul de judecată, astfel încât aceasta să aibă loc **înainte** de publicare.

Altfel spus, preschimbarea termenului s-a făcut, exact așa cum a solicitat parchetul, de o manieră în care admisibilitatea în principiu a contestației în anulare să fie analizată înainte de publicarea unei decizii a Curții Constituționale (deja adoptată și indicată expres în cererea de preschimbare formulată de DNA), adică fără citarea părților, dar cu participarea procurorului, adică **aplicând un text legislativ despre care se știa deja că este neconstituțional, deci prin fraudă la Constituție.**

4. La ședința de judecată privind admisibilitatea în principiu a contestației în anulare nu a participat decât procurorul, inculpata nefiind citată și neputând să-și prezinte oral argumentele, ceea ce violează principiul egalității de arme între acuzare și apărare.

5. Contestația în anulare a DNA a fost declarată admisibilă în principiu, instanța statuând că există numai trei condiții ce trebuie verificate sub acest aspect: termenul de 10 zile, încadrarea în motivele prevăzute de C.proc.pen. și prezentarea sau invocarea de dovezi. Argumentul scris al inculpatei, în sensul că o contestație în anulare este admisibilă numai dacă este vorba de o hotărâre care se execută (deci, de condamnare) și numai dacă este în favoarea condamnatului **nici măcar nu a fost analizat**.

6. La judecarea contestației în anulare, cererea de recuzare a președintelui de complet a fost respinsă, cu motivarea că **partea nu poate să-și aleagă judecătorul cauzei**. Altfel spus, **numai DNA, prin manopere dolosive, are acest privilegiu**. În schimb, cererea de abținere de la judecarea cererii de recuzare, formulată de judecătoarea care a prezidat completul de apel care a dispus achitarea, a fost admisă, în acest caz nemaiconsiderându-se, ca în cazul judecătorului recuzat, că este vorba despre un profesionist care știe să rămână obiectiv.

7. Admiterea contestației în anulare a DNA și anularea deciziei de apel de achitare (la 17.08.2015) s-au făcut pentru două motive principale: modul de redactare a deciziei de achitare și violarea, prin decizia de achitare, a principiului separației funcțiilor judiciare.

Niciunul dintre cele două motive pentru care s-a admis contestația în anulare nu a fost invocat de DNA în contestația în anulare, în termenul legal de 10 zile. De altfel, ambele motive țin de conținutul deciziei de achitare, **care nu era redactată la expirarea termenului de 10 zile** de declarare a unei contestații în anulare. Primul motiv pentru care s-a admis contestația în anulare a DNA a fost formulat de DNA abia în ședința de judecată din 17.08.2015, deci cu mult **după termenul legal de 10 zile și trebuia respins ca tardiv**. Al doilea motiv pentru care s-a admis contestația în anulare **nici măcar nu a fost invocat de DNA** (care a utilizat această cale extraordinară de atac), **ci de persoana vătămată**, tot în ședința din 17.08.2015, deci nu numai tardiv, dar și **de un participant care nu a exercitat această cale de atac**.

Admiterea contestației în anulare s-a făcut deci pe două motive tardive, în plus unul nefiind nici măcar invocat de cel care a utilizat această cale extraordinară de atac.

8. CSM a trimis DNA, la solicitarea acesteia, o transcriere a interviului de promovare al judecătoarei care a prezidat completul de apel, care **conține falsuri evidente exact în partea esențială a discuției cu persoana vătămată**, iar instanța care a admis contestația în anulare s-a întemeiat tocmai pe această parte falsificată din transcriere.

9. Admiterea contestației în anulare s-a făcut, în realitate, exclusiv pentru motive ce țin de interpretarea și aplicarea legii (substanțiale și procedurale, interne și europene) de completul de apel, deci **în realitate s-a procedat atât la o judecată a fondului, cu privire la probe și vinovăție (ca într-un apel), cât și la o judecată a legalității hotărârii de apel (ca într-un recurs în casație), fiind deci în realitate vorba de un apel deghizat, prin care a fost desființată ca netemeinică și nelegală o decizie definitivă de apel, intrată în puterea lucrului judecat, care a fost ștearsă**.

În concluzie, judecarea contestației în anulare a DNA s-a făcut cu violarea gravă a dreptului convențional al inculpatei la un proces echitabil. ***Inculpata solicită instanței care rejudecă apelul, în temeiul plenitudinii sale de jurisdicție, să constate nulitatea absolută a Rezoluției din 23.07.2015 de preschimbare a termenului de judecată, a Încheierii din 23.07.2015 de admitere în principiu a contestației în anulare și a Deciziei nr. 1006/ 23.07.2015 de admitere a contestației în anulare a DNA și de anulare a deciziei definitive de apel de achitare și, în consecință, să pronunțe o decizie prin care să înceteze rejudecarea apelului.***

5. Cerere pentru remedierea violării dreptului de a nu fi supus unui abuz de drept privind dreptul la un proces echitabil și dreptul la *non bis in idem*, consacrat de art. 17 din Convenție corelat cu art. 6 para. 1 din Convenție și cu art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție

Prin decizia de admitere a contestației în anulare și de anulare a deciziei definitive de apel instanța a violat principiul autorității de lucru judecat și dreptul de a nu fi judecat de două ori, ca urmare a unui abuz de drept, interzis de art. 17 din Convenție, deoarece a refuzat judecătorilor apelului dreptul să aplice direct și prioritar art. 6 din Convenție și a considerat că art. 6 din Convenție este aplicabil procurorului și persoanei vătămate.

1. În mod aberant juridic, în decizia de admitere a contestației în anulare se susține că judecătorii care au pronunțat decizia de apel de achitare s-au întemeiat pe art. 6 din Convenție, dar fără a constata expres neconvenționalitatea unor dispoziții ale C.proc.pen.

Nicăieri în Constituție sau în legislația internă nu este fixată obligația judecătorului de a arăta **expres** că înlătură de la aplicare o lege internă neconvențională. El are doar obligația constituțională să refuze aplicarea unei legi interne neconvenționale și să aplice direct norma convențională mai favorabilă (ceea ce judecătorii apelului au și făcut).

Altfel spus, judecătorul are obligația să spună **expres** norma **pe care se întemeiază**, iar nu și norma **pe care nu se întemeiază**.

Or, judecătorii apelului au spus expres că se întemeiază pe art. 6 din Convenție, pe care, în mod constituțional, l-au aplicat direct și cu prioritate, afirmând expres că îl aplică.

2. În mod aberant juridic, în decizia de admitere a contestației în anulare se susține implicit că judecătorii apelului, declarându-se apărători ai drepturilor omului și aplicând Convenția, s-au transformat în avocați ai inculpatei.

Judecătorii au obligația constituțională să respecte și să aplice Convenția, iar aceasta consacră și garantează drepturile omului. În cazul unui proces penal, dreptul la un proces echitabil este consacrat tocmai în favoarea persoanei acuzate de săvârșirea unei infracțiuni.

Apărând astfel dreptul inculpatei la un proces echitabil, judecătorii fondului nu au făcut altceva decât să acționeze ca judecători, obligați să aplice Convenția, fără să acționeze în vreun fel ca avocați ai inculpatei.

3. În mod aberant juridic, în decizia de admitere a contestației în anulare se susține că normele convenționale privind dreptul la un proces echitabil, consacrate de art. 6 din Convenție (echitatea procedurii, imparțialitatea judecătorilor, securitatea raporturilor juridice), au fost încălcate în ceea ce privește ceilalți participanți la procesul penal (procuror și persoana vătămată), care trebuie să beneficieze și ei de dreptul la un proces echitabil consacrat de art. 6 din Convenție.

Întemeierea judecătorilor care au soluționat fondul contestației în anulare pe art. 6 din Convenție este **aberantă și absurdă**, acest text nefiind aplicabil *ratione personae* în cauză în maniera în care a fost făcută.

Astfel, art. 6 din Convenție, consacrand dreptul la un proces echitabil, **nu are aplicabilitate generală**, ci limitată, atât *ratione materiae*, cât și *ratione personae*.

Ratione materiae, cauza soluționată prin decizia de apel anulată de judecătorii care au soluționat contestația în anulare are natură penală, deci, din acest punct de vedere, art. 6 este aplicabil.

În schimb, în materie penală, art. 6 din Convenție consacră dreptul la un proces echitabil într-un mod limitat *ratione personae*, și anume **unei singure persoane**, care este **persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni** (ceea ce, în dreptul procesual penal român, se traduce prin suspect și prin inculpat). Convenția urmărește să protejeze drepturile individuale în fața riscului de abuz din partea statului, iar în procesul penal cel care riscă abuzuri este **acuzatul**. Textul spune expres că **orice persoană acuzată de săvârșirea unei infracțiuni** are dreptul să fie judecată într-un mod conform garanțiilor din art. 6. De aceea art. 6 din Convenție, în materie penală, este aplicabil *ratione personae exclusiv acuzatului*.

Nici **acuzatorul** din procesul penal (procurorul), nici alți subiecți procesuali (**persoana vătămată**) **nu sunt titulari ale dreptului la un proces echitabil în materie penală**, deci nu se bucură de garanțiile consacrate de art. 6 din Convenția europeană.

Conform jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, în materie penală, art. 6 nu garantează dreptul de a cere începerea unei proceduri de urmărire penală contra unei persoane, dreptul de a obține condamnarea penală a unei persoane, dreptul la "răzbunare privată". Dreptul la un proces echitabil în materie penală nu include dreptul de a obține acuzarea, judecarea sau condamnarea penală a unei persoane, deci în materie penală dreptul la un proces echitabil, consacrat de art. 6, **este recunoscut exclusiv în beneficiul persoanei acuzate de săvârșirea unei infracțiuni**.

Orice pretinsă vătămare a dreptului la un proces penal echitabil, susținută de altcineva decât de acuzat, este inadmisibilă, deoarece dreptul nici măcar nu există pentru altcineva decât pentru acuzat, deci textul nu este aplicabil.

Întotdeauna pe terenul Convenției se verifică întâi dacă dreptul există (deci, dacă un anumit articol este aplicabil), iar abia după aceea se verifică dacă a existat o ingerință și, în caz afirmativ, dacă ingerința este sau nu justificată, deci dacă a existat sau nu o violare a dreptului. Dreptul individual nu poate să fie însă violat dacă, în prealabil, el **nu există** pentru persoana care se pretinde victimă.

Prin urmare, conform jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului o persoană nu are dreptul, pe terenul art. 6 din Convenție, să obțină tragerea la răspundere penală a

altei persoane, despre care pretinde că ar fi săvârșit o infracțiune. Altfel spus, în procesul penal, **art. 6 nu este sub nicio formă aplicabil persoanei vătămate.**

În concret, în cauza soluționată în apel în primul ciclu procesual, ca și în prezent, **singura** persoană care este titulara dreptului consacrat de art. 6 din Convenția europeană, în calitate de "acuzat", este **inculpata**. Numai acuzata putea fi vătămată de faptul că instanța care a judecat acuzația în materie penală adusă împotriva ei nu ar fi respectat exigențele procesului echitabil.

Singura ipoteză conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în care, în cursul unui proces penal, art. 6 din Convenție se aplică și altei părți decât acuzatul este aceea în care persoana vătămată **se constituie parte civilă**, deci în procesul penal, alăturată acțiunii penale, există și **acțiunea civilă**. Numai în acest caz, art. 6 din Convenție este aplicabil părții civile, fiind vorba exclusiv despre aplicabilitatea **dimensiunii civile** a art. 6 din Convenție, relativ la dreptul la un proces **civil** echitabil.

În cauză însă, nu există parte civilă, deoarece **persoana vătămată nu s-a constituit parte civilă**. Procesul a rămas astfel **pur penal**, nefiind alăturată și o acțiune civilă acțiunii penale. De aceea, procesului îi este aplicabilă **exclusiv dimensiunea penală** a art. 6 din Convenție, iar nu și dimensiunea sa civilă, cu consecința că **singurul** titular al dreptului este "acuzatul", adică **inculpata**.

Din bogata jurisprudență a Curții Europene a Drepturilor Omului în materie indicăm: Hotărârea din 28.10.1991 (Plen), Cauza *Helmerts c. Suedia*, Cererea nr. 11826/85; Hotărârea din 27.08.1992, Cauza *Tomasi c. Franța*, Cererea nr. 12850/87; Decizia din 05.04.2001, Cauza *Priebke c. Italia*, Cererea nr. 48799/99; Decizia parțială din 10.01.2002, Cauza *Serraino c. Italia*, Cererea nr. 47570/99; Hotărârea din 12.02.2004 (Marea Cameră), Cauza *Perrez c. Franța*, Cererea nr. 42287/99. Pentru dezvoltări teoretice privind această jurisprudență, a se vedea: Corneliu BÎRSAN, *Convenția europeană a drepturilor omului. Comentariu pe articole*, ed. 2, C.H. Beck, București, 2010, pp. 428-429.

Instanța care a admis contestația în anulare s-a aflat într-o confuzie gravă, nescuzabilă, privind aplicabilitatea art. 6 din Convenție, în procesul penal, altei persoane decât celei acuzate de săvârșirea unei infracțiuni.

Prin urmare, întrucât art. 6 dimensiunea penală din Convenție **nici măcar nu este aplicabil** pentru pretinsa violare a garanțiilor procesului echitabil **față de altcineva decât față de "acuzat"**, nu poate exista nicio violare a acestei norme convenționale în forma susținută de instanța care a admis contestația în anulare (adică față de procuror și față de persoana vătămată), deci decizia de admitere pe fond a contestației în anulare, de anulare a deciziei de apel și de rejudecare a apelului este manifest ilegală, contravenind art. 6 din Convenție.

În concluzie, soluționarea pe fond a contestației în anulare a DNA s-a făcut cu violarea gravă a dreptului convențional al inculpatei la protecție împotriva abuzului de drept. **Inculpata solicită instanței care rejudecă apelul, în temeiul plenitudinii sale de jurisdicție, să constate nulitatea absolută a Deciziei nr. 1006/ 23.07.2015 de admitere a contestației în anulare a DNA și de anulare a deciziei definitive de apel de achitare și, în consecință, să pronunțe o decizie prin care să înceteze rejudecarea apelului.**

6. Cerere pentru remedierea violării dreptului la interzicerea discriminării privind dreptul la un proces echitabil, consacrat de art. 14 din Convenție corelat cu art. 6 para. 1 din Convenție și de art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție

Decizia definitivă de apel de achitare a inculpatei a format obiectul unei contestații în anulare a DNA, admisă și în principiu, și pe fond.

Decizia definitivă de anulare a achitării inculpatei a format obiectul unei contestații în anulare a inculpatei, respinsă ca inadmisibilă în faza admisibilității în principiu (Dosar nr. 5268/2/2015, Curtea de Apel București - Secția a II-a penală).

Situația juridică în ambele cauze este similară: existența unei decizii definitive; exercitarea căii extraordinare de atac a contestației în anulare; motivarea contestației în anulare pe lipsa de imparțialitate a judecătorilor; judecarea contestației în anulare în timpul vacanței judecătorești; formularea de cel care a introdus contestație în anulare a unei cereri de preschimbare a termenului.

În schimb, modul de judecare (nu se discută însăși soluția pe fond) a celor două contestații în anulare ***a fost complet diferit, de fiecare dată exclusiv prin favorizarea DNA și a persoanei vătămate și prin persecutarea și discriminarea inculpatei.***

Dosarul privind contestația în anulare formulată de DNA a fost înregistrat pe portalul instanței doar cu indicarea DNA drept contestator, dar ***fără indicarea numelor inculpatei și al persoanei vătămate***, așa încât orice căutare pe portal a dosarului după singurul criteriu ce putea fi utilizat (numele participanților, alții decât DNA) nu ducea la niciun rezultat, ***scopul fiind împiedicarea inculpatei să ia cunoștință de existența dosarului*** și de măsurile dispuse în acesta. În schimb, ***contestația în anulare formulată de inculpată a avut toate informațiile necesare postate pe portalul instanțelor.***

Cererea de preschimbare formulată de DNA a fost soluționată de un singur judecător, ***cererea de preschimbare formulată de inculpată a fost soluționată de doi judecători.***

Cererea de preschimbare formulată de DNA a fost soluționată de un alt judecător decât completul stabilit inițial aleatoriu, ***cererea de preschimbare formulată de inculpată a fost soluționată chiar de completul investit inițial aleatoriu*** (deci, nu de judecătorul / completul de permanență, deși era tot perioada de vacanță judecătorească).

Admisibilitatea în principiu a contestației în anulare formulate de DNA a fost soluționată de un alt complet decât completul stabilit inițial aleatoriu, ***admisibilitatea în principiu a contestației în anulare formulate de inculpată a fost soluționată chiar de completul investit inițial aleatoriu.***

Judecarea admisibilității în principiu a contestației în anulare a DNA s-a făcut în aceeași zi în care s-a decis preschimbarea termenului de judecată, spre deosebire de situația contestației în anulare formulate de inculpată, ***când s-a fixat un termen ulterior.***

La ședința de judecată privind admisibilitatea în principiu a contestației în anulare a DNA nu a participat decât procurorul, inculpata nefiind citată și neputând să-și prezinte oral argumentele. În schimb, la contestația în anulare formulată de inculpată ***au fost citați participanții, inclusiv persoana vătămată, procurorul și persoana vătămată argumentând pe larg opinia lor în sensul inadmisibilității contestației în anulare a inculpatei.***

Contestația în anulare a DNA a fost declarată admisibilă în principiu, instanța statuând că există numai trei condiții ce trebuie verificate sub acest aspect: termenul de 10 zile, încadrarea în motivele prevăzute de C.proc.pen. și prezentarea sau invocarea de dovezi. Argumentul scris al petentei inculpate, în sensul că o contestație în anulare este admisibilă numai dacă este vorba de o hotărâre care se execută (deci, de condamnare) și numai dacă este în favoarea condamnatului ***nici măcar nu a fost analizat***. În schimb, în contestația în anulare formulată de inculpată, DNA și persoana vătămată au susținut inadmisibilitatea acesteia ***pe un alt motiv*** (și anume că o contestație în anulare nu poate viza decât o hotărâre care soluționează fondul cauzei), iar instanța a respins contestația în anulare ca inadmisibilă, deci ***pentru contestația în anulare a inculpatei există mai multe motive de inadmisibilitate decât pentru contestația în anulare a DNA***.

Distinct, la judecarea contestației în anulare a DNA, cererea de recuzare a președintelui de complet (formulată de inculpată) a fost respinsă, cu motivarea că ***partea nu poate să-și aleagă judecătorul cauzei***. În schimb, în aceeași contestație în anulare, așa cum am demonstrat *supra*, prin manopere dolosive DNA și-a ales completul. Altfel spus, ***numai DNA, prin manopere dolosive, are acest privilegiu, de a-i alege judecătorul care soluționează cauza***.

În concluzie, soluționarea pe fond a contestației în anulare a DNA s-a făcut cu violarea gravă a dreptului convențional al inculpatei la interzicerea discriminării. ***Inculpata solicită instanței care rejudecă apelul, în temeiul plenitudinii sale de jurisdicție, să constate nulitatea absolută a rezoluției din 23.07.2015 de preschimbare a termenului, a încheierii din 23.07.2015 de admitere în principiu a contestației în anulare și a Deciziei nr. 1006/ 23.07.2015 de admitere a contestației în anulare a DNA și de anulare a deciziei definitive de apel de achitare și, în consecință, să pronunțe o decizie prin care să înceteze rejudecarea apelului***.

7. Cerere subsidiară pentru asigurarea respectării dreptului la un proces echitabil în rejudecarea apelului, consacrat de art. 6 para. 1 din Convenție

Prezenta cerere are caracter subsidiar tuturor cererilor anterioare, și anume numai în ipoteza în care, respingându-le sau nepronunțându-se pe cererile anterioare, instanța trece la rejudecarea apelului.

Prin note scrise separate depuse la dosar tot la 10.09.2015, inculpata a formulat unele cereri privind nulități referitoare la urmărirea penală și la probe administrate în cursul urmăririi penale,

Cu caracter prealabil, cu privire la neinvocarea, în procedura de cameră preliminară, a tuturor acestor cereri și excepții privind nulitățile, inculpata arăra că în acea procedură a fost asistată nu de un apărător ales, ci de un apărător numit din oficiu, care avea obligația să formuleze toate aceste cereri și excepții privind nulitățile, dar nu a făcut-o.

Sub acest aspect, este clară jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la caracterul real și efectiv, iar nu doar teoretic și iluzoriu, al dreptului la apărare (dimensiune a dreptului

la un proces penal echitabil), la obligațiile pozitive ale statului și la răspunderea statului în cazul deficiențelor grave de asigurare a apărării de un avocat din oficiu (al cărui statut, sub aspectul angajării răspunderii statului, este diferit de statutul apărătorului ales).

La rândul său, inculpata nu are studii juridice, deci nu era capabilă să cunoască și să formuleze singură, în procedura de cameră preliminară, aceste cereri și excepții.

Inculpata nu este deci în culpă pentru nevocarea lor în procedura de cameră preliminară, iar refuzul analizării lor în cursul judecării fondului (chiar în apelul în rejudecare), pe motivul inadmisibilității sau al tardivității, ar menține starea de violare a drepturilor reclamantei, fără că statul, prin autoritățile sale, să fi luat măsuri pentru remedierea acestei violări.

Cât privește admisibilitatea respectivelor cereri referitoare la nulități privind urmărirea penală și probe administrate în cursul urmăririi penale, inculpata ridică **excepția de neconvenționalitate** a dispozițiilor art. 3, art. 342, art. 345 alin. (1) și (2), art. 346 alin. (1) și (4) și art. 374 alin. (3) C.proc.pen., în măsura în care aceste dispoziții se interpretează în sensul că interzic instanței penale investite cu soluționarea fondului cauzei, în primă instanță sau în apel, să se pronunțe ea însăși cu privire la cererile și excepțiile privind legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de organele de urmărire penală și privind legalitatea sesizării instanței, deoarece aceste dispoziții contravin dreptului la un proces echitabil, consacrat de art. 6 para. 1 din Convenție, interpretat în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului

Dispozițiile legale criticate instituie principiul separării funcțiilor judiciare, adică - sub aspectul care interesează în cauză - separarea între funcția de judecată (care se exercită la judecarea pe fond a cauzei, în primă instanță și în apel) și funcția de verificare a legalității trimiterii sau netrimiterii în judecată și stabilesc faptul că cererile și excepțiile privind legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de organele de urmărire penală și privind legalitatea sesizării instanței se soluționează în procedura de cameră preliminară. În măsura în care aceste dispoziții legislative se interpretează în sensul că interzic instanței penale investite cu soluționarea fondului cauzei, în primă instanță sau în apel, să se pronunțe ea însăși cu privire la cererile și excepțiile respective, ele sunt neconstituționale.

Conform normei europene convenționale și jurisprudențiale, orice persoană acuzată de săvârșirea unei infracțiuni are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, de o instanță judecătorească.

Conform jurisprudenței constante a Curții Europene (*e.g.*: *Ringeisen c. Austria*, 16.07.1971; *Le Compte, Van Leuven și De Meyere c. Belgia*, 23.06.1981; *Belilos c. Elveția*, 29.04.1988; *Beaumartin c. Franța*, 24.11.1994; *Fischer c. Austria*, 26.04.1995; *Terra Woningen B.V. c. Olanda*, 17.12.1996; *Chevrol c. Franța*, 13.02.2003; *Silvester's Horeca Service c. Belgia*, 04.03.2004; *A. Menarini Diagnostics SRL c. Italia*, 27.09.2011), în sensul art. 6 para. 1 din Convenția europeană instanța este un organ care se bucură de **plenitudine de jurisdicție**, atât în fapt, cât și în drept, care trebuie să aibă competența să analizeze **toate chestiunile de fapt și de drept** pertinente pentru litigiul cu care a fost investită.

Rezultă că instanța penală care cercetează fondul cauzei (atât în primă instanță, cât și în apel), deci cea care se pronunță cu privire la temeinicia unei acuzații în materie penală aduse unei persoane, trebuie să se bucure de plenitudine de jurisdicție, în fapt și în drept. În măsura în care

instanța de fond (de primă instanță sau de apel) nu poate face propria judecată și nu poate avea propria statuare asupra legalității probelor administrate în faza de urmărire penală și asupra legalității urmăririi penale și a propriei investiții prin actul de sesizare, fiind legată de statuarea definitivă a judecătorilor care au decis în procedura de cameră preliminară, deci de o separație rigidă între cele două funcții judiciare, înseamnă că instanța de fond (de primă instanță ori de apel) nu se bucură de plenitudine de jurisdicție, că ea este obligată să considere legale actele și probele calificate ca atare de judecătorii care s-au pronunțat în procedura de cameră preliminară, soluție care se impune instanței de fond fără ca aceasta să facă propria sa judecată. Acest lucru semnifică tocmai **lipsa plenitudinii de jurisdicție** a instanței penale de fond (de primă instanță sau de apel), investite cu o acuzație de natură penală împotriva unei persoane.

Faptul că judecătorul de cameră preliminară exercită și funcția de judecată (art. 346 alin. (7) C.proc.pen.) nu este suficient, deoarece judecata pe fond în rejudecarea apelului în cazul autoarei excepției de neconstituționalitate se face de un complet compus din 2 judecători de la o instanță superioară, iar calitatea de judecător de cameră preliminară a avut-o un singur judecător, de la o instanță inferioară.

În concluzie, art. 342, art. 345 alin. (1) și (2), art. 346 alin. (1) și (4) și art. 374 alin. (3) C.proc.pen., în măsura în care aceste dispoziții se interpretează în sensul că interzic instanței penale investite cu soluționarea fondului cauzei, în primă instanță sau în apel, să se pronunțe ea însăși cu privire la cererile și excepțiile privind legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de organele de urmărire penală și privind legalitatea sesizării instanței, sunt neconvenționale, contravind art. 6 para. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, privind dreptul la un proces echitabil, sub aspectul dimensiunii sale referitoare la plenitudinea de jurisdicție a instanței care judecă pe fond o acuzație în materie penală.

Inculpata solicită deci instanței ca, în urma admiterii excepției de neconvenționalitate, să considere admisibile și să analizeze pe fond cererile sale referitoare la nulitățile privind urmărirea penală și probele administrate în cursul urmăririi penale.

Cu privire la aceleași norme legislative, inculpata a ridicat separat, în scris și motivat, și o excepție de neconstituționalitate.

Mijloace de probă

Inculpata se întemeiază pe mijloacele de probă indicate în prezentele note scrise, aflate la dosar, respectiv aflate în Dosarul nr. 5268/2/2015 al Curții de Apel București - Secția a II-a penală (a cărui atașare o solicită) și la Inspekția Judiciară (pentru care solicită ca instanța să dispună depunerea lor în copie de autoritatea care le-a emis).

Aspecte de procedură

Prezentele note scrise constituie invocarea violării și solicitarea protejării drepturilor convenționale, în vederea epuizării căilor interne de atac, condiție de admisibilitate a unei plângeri individuale la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în temeiul art. 34 și art. 35 din Convenție.

Prezentele note scrise conține 19 (nousprezece) file și sunt depuse la Curtea de Apel București - Secția I penală, prin registratură, astăzi, 10.09.2015, înainte de începerea ședinței publice de judecată, în vederea transmiterii lor la dosarul cauzei.

INCULPATĂ, Mariana RARINCA